

САМАЯ ДАКЛАДНАЯ АДКАЗНАСЦЬ

Ц. КІСЯЛЁУ

Старшыня Савета Міністраў
Беларускай ССР

КАЛІ задумваешся аб тым, як практычна ажыццяўляць задачы, пастаўленыя сьнежаньскім і лютаўскім Пленумамі ЦК КПСС, то вяртаешся да адной галоўнай думкі: трэба пастаянна ўдасканальваць стыль і метады арганізатарскай работы, павышаць адказнасць за даручаную справу. У. І. Ленін вучыў, што важнейшым, асноўным прынцыпам кіравання з'яўляецца калегіяльнасць кіраўніцтва і персанальная адказнасць. «Калегіяльнае абмеркаванне і вырашэнне ўсіх пытаньняў кіравання ў савецкіх установах, — пісаў Уладзімір Ільіч, — павінна суправаджацца ўстанавленнем самай дакладнай адказнасці кожнай з асоб, якія знаходзяцца на любой савецкай пасадзе, за выкананне пэўных, ясна і недвухсэнсавых акрэсленых, заданьняў і практычных работ». Гэта ленінскае ўказанне мае асобае значэнне цяпер, калі так узраслі ў нашай краіне маштабы гаспадарчага і культурнага будаўніцтва. Канкрэтная арганізатарская работа, высокая адказнасць работнікаў за выкананне планаў і заданьняў — вось што перш за ўсё вырашае поспех справы.

Работа па ліквідацыі вынікаў культуры асобы Сталіна, праведзеная партыяй, выклікала да жыцця вялікую актыўнасць працоўных. Перабудова кіравання народнай гаспадаркай запатрабавала ад работнікаў у іх арганізатар-

ыя пайшла працаваць у слабы калгас і сем гадоў вязьменна кіравала ім. Гаспадарка з яе прыходам хутка ўмацавалася. Тав. Жыгалчы было прысвоена высокае званне Героя Сацыялістычнай Працы. Затым, у 1959 годзе, яе выбралі старшынёй райвыканкома. І тут яна таксама добра сябе праявіла. Але прызначаннем Таццяны Іосіфаўны быў калгас, і яна папрасла накіраваць яе зноў у якую-небудзь адстаючую гаспадарку. Члены калгаса «XVI партз'езд» выбралі яе старшынёй, і цяпер гэты калгас адзін з лепшых у Пухавіцкім вытворчым упраўленні.

Такія прыклады пацвярджаюць думку, што клопаты аб інтарэсах народа, дзяржавы становяцца «нормай паўчужыя» савецкага чалавека, і калі мы сёння гаворым аб умацненні персанальнай адказнасці за даручаную справу, то толькі таму, што дакладная персанальная адказнасць узнікае яшчэ вышэй усю арганізатарскую работу.

Калі мы правяраем дзейнасць таго ці іншага прадпрыемства, міністэрства, ведамства, то выяўляем, што нярэдка дарэмна траціцца рабочы час, сыравіна, матэрыялы, што справе часам перашкаджаюць кансерватызм, нежаданне ўкараняць новае. Інакш кажучы,

арганізацыі. Што павінны зрабіць работнікі гэтых арганізацый? Добра разабрацца ў прычынах, якія параджаюць скаргі, строга спягнаць з тых, хто вінаваты, словам, практычна выправіць справу. Аднак не заўсёды так бывае. Нядаўна Савет Міністраў распублікі вывучыў парадак разгляду пismaў і заяў працоўных у Галоўным упраўленні камунальнай гаспадаркі. Выяўлены сур'ёзныя недахопы. Начальнік глаўка тав. Длугашэўскі і работнікі апарату не звярталі ўвагі на тое, што з некаторых гарадоў прыходзіць усё больш скарг на недахопы ў камунальным абслугоўванні насельніцтва. Некаторыя скаргі разглядаліся павярхоўна або проста падоўгу ляжалі без руху ў самім упраўленні. Давялося вельмі сур'ёзна папярэдзіць тав. Длугашэўскага.

Не глець, а гарэць на рабоце, быць энергічным, ініцыятыўным, думаць і шукаць — вось што па-

З поўным тэкстам
дакумента можна
азнаёміцца ў
бібліятэцы

работнікаў і папраўляць адстаючых; калі будзе патрэбным, то караць тых, хто па неахайнасці, па безадказнасці дапусціў памылкі: і, вядома, трэба пазбаўляцца ад непаспраўных балбатуноў і гультаёў. Усё гэта неабходна, каб умацоўваць прывычку ў кожнага работніка да асабістай высокай адказнасці за даручаную яму справу.

Тут нельга не сказаць пра крытыку і самакрытыку. Дзе іх няма, там ствараюцца ўмовы, якія параджаюць безадказнасць, расхлябанасць і недысцыплінаванасць. Важнай аўдыторыяй, дзе крытыка прыносіць велзарную карысць, з'яўляецца агульная сход калектыву, сесіі Саветаў і г. д. Тут часта робяцца справаздачы кіраўнікоў і іншых работнікаў. Але ці заўсёды на такіх сходах адбываецца сумленная і шчырая размова? Скажам прама — не. Нярэдка пасля дакладна або справаздачы ўдзельнікі сходу адмоўчаюцца. Маўляў, што весці размовы траціць час? Усё, маўляў, правільна, а адсутнасці справа, — гэта іхны разважэннімі толькі чым спроба некаторых работнікаў умятаць адказнасць на іншых людзей, асабліва і сваёй ролю выкарыстоўваючы той ці іншай спосабам, нежаданне называць прашчыны і трымаць справу ў лічбе і лесе. Такія чынам, аддаецца звычкова простае, але вельмі важная ісціна: сумленная, таварыская крытыка дапама-

